

ШКОЛКИ ЛИСТЪ.

Одъ овога листа излазе свакога месеца по четири броя. —
Цена му е на год. 4 ф. на по године 2 ф. на четвртъ год. 1 ф. а.вр

БРОЙ 29.

У Новоме Саду, 7. Августа 1861. ГОД. IV.

Литургичный Катихисисъ.

ГЛАВА III.

О Иконостасу, Солеи, Амвону и Свѣтилници.

(Продуженъ.)

Шта е Амвонъ?

На среди мало далѣ одъ иконостаса у храму друго узвишено место на три до четири степеня именуе се *Амвонъ*, по слову св. Германа. Овај амвонъ изьявлява образъ камена св. гроба Христова, кои е ангель одвалио одъ двери гроба сказуюћи женама мироносицама воскресение Христово.

Збогъ чега е Амвонъ?

Зато што се зове каменъ гроба Христова, ерѣ на томъ месту чита се и пропева св. евангелие, с' тога истога места ѓаконъ возглашава ектение. Амвонъ е напоследку место као престолъ ѓакона, накомъ подѓаконъ неможе и несме стати, ерѣ ѓаконъ представя ангела оногъ, кои е у свѣтломъ одѓянию на камену седећи найпре женама о воскресению благовѣстиѣ: „видѣша аггела на камени сѣдѣща; что ищите живиго съ мертвими, нѣсть здѣ, но коста. и т. д.

Зашто свеће и лампаде у цркви гору?

Свѣтилници по разномъ расположению и по числу свећа различна своя наименования имаю: тако свећа у купѣли изображава звезду, такоѓеръ и други свѣтилници, као: столпне свеће есу образъ оногъ огненогъ столпа, кои е Израилтянима у пустинѣи светло.

Светило на одной лампади разнообразно поставлено образуе купину кою е Мойсей видю, друга пакъ изображава колесницу у кою е усхиенъ быо Илия. Далъ трисиятелна или Трикiрiонз знаменуе св. троицу, Двѣсiателна или *Дикириi* предлагае намъ два естества у Христу т. е. божественно и човеческо. Међу такимъ светилницима виси предъ св. дверма кандило и знаменуе вѣчно божество воплощеногъ сына божиегъ, зато се и поставля предъ образомъ владичнимъ, изображава iошъ яеность и чистофу светогъ слова нѣговогъ, и неосквернѣну нѣгову светиню, на подобие старозаконске Сквнiе, у коiой е евагда скѣтликз горео, за знакъ власти нѣгове божествене. Исх. гл. 27. Друге на разнимъ местима поставлѣне знаменуеу безсмертность светы, и нѣгови велики дѣла, коя су овде на земљи починили по ономе: „Такш да проскѣтитса скѣтз вашз предз человекки, да они виде ваша добра дѣла, и прославе отца вашегзна небеси“

Зашто су свеће изъ воска ?

Зато, еръ восакъ такођеръ различна има знаменя, говори св. Симеонъ Солунскiй: Восакъ изъ разны мирисны цвeтова сакуплѣнъ естъ, стваръ найчистия, и горефа воштана свефа изьявлява чистоту нашу, у нескверномъ приношеню; потомъ изьявлява печать или знаменъ крета у крштеню и мурпомазанiю на насъ бываемый; восакъ мекани и прегигаюћи изьявлява нашу повинность у покаянiю; восакъ изъ мирисны сабраны цвeтова изьявлява благодать духа; а одъ премногий цвeтова слагани и покуплѣни изьявлява приношенъ чистогъ и нескверногъ живота нашегъ; восакъ огнѣмъ т. е. ватромъ изгорели изьявлява наше обоженiе; на-

www последку: восакъ изъ огня светлеѣи, или светлостъ у нѣму садржеѣи изъявлява наше саединѣнѣ и крепостъ взаимной любви и миру, а знаменуе и охоту нашу к' подражанию божественны добродѣтелей, съ коима бессмертну божию славу заслужити желимо.

Зашто у кандилама зейшинъ гори?

Зато, ербо зейтинъ есть оно непорочно масло, кое невинимъ естествомъ производи се, и изъ меѣу прочій найчистивъ есть, и тога ради „всесоженіе наше тѣчно бѣдетъ“. Онъ за честь господу важиже се: Елей употреблява се, ербо в образъ божествене штедроте и милости.

Зашто се саживе тиміанъ?

Тиміамъ или тамянъ принаша се се Богу као благовонный даръ: изображава тиміамъ божествену любовь кою свима дае, и све свое верне еднако любви, но и изображава узнашанѣ гореѣе любви наши спрема Бога.

Шта е крстъ?

„Крестъ Юдеемъ соблазнь, Ёллиномъ же безуміе, а спасаемымъ сила Божіа есть.“ Крестъ есть знаменѣ нашегъ спасения, и оружие противъ свакогъ душевногъ врага, есте застава подъ коимъ верный христианинъ воюе у овомъ животу; крестъ напоследку есть оно судилиште на комъ сваки човекъ по дѣлу свомъ прима награду одъ Господа као што самъ говори: „Иже аще постидится мене предъ человекѣи, постижѣса и азъ егъ предъ аггели“ и пр. Зато крестъ не само поставля се на найвише место цркве као застава (Хорѣгъка) победе, него и на самомъ престолу по свимъ црквама, такоѣрь на сосудима, одеждама поставляю се, а найвише на св. престолу одъ свию виѣени высоко положенъ быти има, зато гди се савршава жертва, тамо

дужно бити и само жертвено оружје. Св. крстъ на олтару међу свећама нужно е да буде, ерѣ безъ нѣга и нѣговогъ знамена служба света бити не може; крстъ вѣдчи страданѣ наше своевольно на овомъ свету, ков мы подвети морамо, ако оѣмо вѣчно спасениѣ да получимо, као што е Христосъ за насъ на чувственомъ кресту подстрадао, да насъ вѣчногъ осужденія ослободи, вели св. Германъ патриархъ Цариградскій.

(Продужиће се.)

Изясненіе црквенихъ пѣсама

на Христово Преображеніе.

1. Тропаръ.

Преобразилсѣ ѣси на горѣ Христе Боже, Преобразио си се, променио си се на гори Христе Боже. Коя е то гора на којој се Христосъ преобразио? Предъ коима се ученицима преобразио; ков се томъ приликомъ съ Христомъ разговарао? какавъ се гласъ съ неба чуо? Приповѣди повѣсть о Преображенію Христовомъ

показавый оученикомъ твоимъ славу твою, якоже можахъ. — Показавши ученицима твоима славу твою, како су они, или у колико су они могли славу ту схватити и поняти.

да возсіяетъ и намъ грѣшнымъ свѣтъ твой причесносѣній, — молимо ти се Спасителю благій, да засия и нама грѣшницама светлость твоя коя увекъ трае.

молитвама Богородицы. молимо да по молитвама матери божие засия и нама чветлость божия, т. е. да живимо по божіој вољи, те тако да постанемо участвици славе небеске

свѣтодакче слава тебѣ. — Слава теби Христе,

кои свѣтлость дашъ, кои наукомъ своимъ све люде
и све народе обасявашъ и просвѣщтавашъ.

2. Кондакъ.

На горѣ преобразилса ѣси. — На гори преобра-
вио се вси.

и поже кмѣщахъ оученици твои славу твою Хри-
сте Боже видѣша. — и ученици твои у колико су
поняти и схватити могли, видели су славу твою Хри-
сте Боже.

да, ѣгда та оузратъ сраспанаема, — да, онда
када виде да ты страдашъ и да те юдеи разашню, —
страданіе оубо оуразумѣютъ колное, — да он-
да уразумеду, сазнаду, докуче, да ти свовольно стра-
дашъ.

мірови же проповѣдатъ, яко ты ѣси коистинъ
отчеи сїаніе, — а свѣту, народима, да проповѣдаю у-
ченици твои Христе, да си ты доиста отчино сиянь,
да си ты правый сынъ божій раванъ отцу.

И з я с н е н і е

Псалма осмогъ.

Божіе величество и нѣгова милость према людина.

Предказаніе о Христу.

Господи, Господь нашъ, яко чудно има твоє по-
всей земли, какъ взатса великолѣпіе твоє превышене-
беса. — О господи Боже нашъ, како е дивно име
твоє до свой земли; слава твоя подигла се више не-
беса.

Изъ оустъ младенца иссѣщихъ совершилъ еси хва-
лу. — Изъ уста деце и оныхъ што су на сиси са-
вршио си, приправио су хвалу. Кадъ се ово проро-
ство о Христу Спасителю испунило? Кадъ су деца

прославила нѣга? Кои е то празникъ кадъ се овай стихъ пое као прокименъ? (Цвети). Има л' јошъ коя црквено-школска свечаностъ кадъ се то пое: (На призиванию светога духа, то е такође прокименъ). Чиме све могу деца Бога хвалити?

врагъ твоиу ради, еже разршити врага и местника. — Ради твоиухъ непрятеля (дао си се одъ дѣце хвалити), да сакрушишь, уништишь непрятеля и осветолюбца.

Икш оузрю небеса, дѣла перстз твоиу, лѣнѣ и звѣзды, иже ты основалз еси. — Ерѣ я ѣу видити небеса, коя су дѣла твоиу прстию; месецъ и звезде, кое си ты основао.

Что есть человекъ, икш помниши егш; или сынъ человекъ, икш пострѣаеши егш; Шта е човѣкъ, да га се ты сеѣашъ; или сынъ човечии да га ты походишь, да се за нѣга заузимашъ?

Умалилз еси его малымз чимз ѿ аггелз, славою и честію вѣнчалз еси егш. — Умалио си га малымъ чимъ одъ ангела, славомъ и чашѣу сига увѣнчао, крунисао.

И поставилз еси его надз дѣлы рѣкъ твою. — И поставио си нѣга т. е. човека надъ дѣлима твоиу руку, надъ створеняма.

вса покорилиз еси подз нозѣ егш: овцы и колы вса еше же и скоты польскіа. Птицы небесныа и рыбы морскіа, преходѣщіа стези морскіа. — Све твое твори Господе покорио си подъ ноге човекове: овце и волове све, на јошъ и скотове польске; птице воздушне, и рибе морске, кое ходаю по морскимъ стазама, кое пливаю у води.

Господи, Господь нашз, икш чудно има твое по всей земли. — О господе, Боже нашъ, како е дивно име твое по своей земљи.

Н. Ъ. В

Нешто о науца читаня.

(Свршетакъ.)

И овде на степену логичнога читаня иште се одъ учителя найвѣћа точностъ и позорљивостъ. Ни една погрешка у читаню несме се крозъ прсте гледати. Чимъ ко рѣаво чита, има се упутити да се самъ поправи; ако неможе, поправи га прозванный другъ ако ли ни еданъ одъ другога неможе, онда текъ каже учитель како бы валяло читати, и заповеди да дедете на ново прочита како треба. Ово се особито тиче правилногъ изговараня речій, правилногъ удараня гласомъ, и пажнѣ на интерпункције.

Где се овако поступа, тамо су за читанѣ одређени часови права умна гимнастика како за учителя, тако и за ученике. У неваљалымъ шкокама напротивъ сматраю учительи часове читаня за време свога одмора, и докле деца читаю, иль сами другу какву књигу у себи читаю, па текъ се кадкадъ на децу продеру вичући; доста, далъ, секвенсъ, вайтеръ и. т. д.

Кодъ едногъ предмета застати треба све догле, докъ га већий део деце ненаучи добро читати. Болъ е да се еданъ предметъ по трипутъ прочита, него да се три предмета поеданпутъ овлашъ пређу. Више вреди кадъ е учитель при читаню тѣломъ и душомъ у школи, кадъ пази, испитуе, и упућуе, него кадъ пусти децу да по читавъ сатъ сама читаю безъ свакогъ надзора и упутства!

Ако се налази више деце, коя при свемъ настојаваню учителѣвомъ немогу да правилно и разумљиво читаю, онда мора самъ учитель по кои путъ предметъ на гласъ лепо прочитати, да се деца одъ нѣговогъ примера науче шта е добро читанѣ.

Изъ свега досадъ реченога слѣдуе то, да вештанѣ у читаню ние башъ тако лакъ посао, као што

многи мисле. него е посао кои изискуе велику позор-
ливостъ и точностъ одъ стране учителя, а пажљив-
ностъ и приљжание одъ стране ученика. Где е ово
обдвоена свомъ месту, тамо ће се деца навикнути
правилномъ, свестномъ и разумномъ читаню, и кадра
бити прочитану науку себи присвоити и у животу у-
потребити.

Ако е ученикъ у народной школи научи логич-
но добро читати, тако да и самъ разуме оно што
чита, и да слушатели нѣгово велегласно читанѣ ра-
зумети могу, притомъ ако е кадаръ прочитано и сво-
имъ речма изговорити; онда се можемо подпуно за-
довольити са нѣговимъ успѣхомъ у овой основной
школи, све ако се читанѣ учениково јоштъ и не бы
могло сасвимъ лепимъ назвати.

Лепо или естетично читанѣ естъ трећий и най-
вишій степенъ при учено читаня. На овоме се виш-
те, да онај кои красне предмете чита, красоту ту и
осећа, и да му се осећанѣ то на гласу види, чуе, и
позна тако, да и саме слушатељ своимъ приятнимъ
читанѣмъ пљњи и у усхићенѣ доведе. За ради тога
иште се умиљатостъ гласа, изображено чувство кра-
соте, лако обртанѣ речій, лакостъ у говору, савршено
добро логично читанѣ и подпуно владанѣ съ езикомъ
на коме се чита.

За овакову вештину приправља се дете већ у
школи правилнимъ и разумнимъ читанѣмъ и при-
стойнимъ ударанѣмъ гласа, али савршено неможе ю
ту постићи.

Лепо читанѣ е такво савршенство, кое се неиш-
те одъ свакога. Неможе га свакиј ученикъ, алъ ни
свакиј учитель имати. Алъ све ако бы учитель и ка-
даръ быо лепо читати, неможе се одъ нѣга захте-
вати да у свако доба и свакогъ часа савршено лепо
чита. Међутимъ особито се свакомъ учителю препо-

ручје, да се пашти својъ снагомъ савршенство ово
придобыти, еръ лѣпо читанѣ учителѣво и у цркви,
и у друштвима, па и у самой школи, доводи слуша-
телѣ до усхиѣня и одушевленя и врло много до-
приноси къ облагороѣню нѣиховога срѣца.

В.

П о л н ѣ.

Поянѣ е едно одъ najlepши знаня и вештина, е-
данѣ одъ najlepши дарова божи. Поянѣ одбиа одъ
насъ зле и неваляле мисли, оно одбиа одъ насъ жа-
лость, и ожалошѣеномъ е найболѣ утешенѣ. Поянѣ
срце задовољи, душу разведри и окрепи. Поянѣ е по-
ла воспитаня, оно начини люде блаживе и кроткие и
разумниѣ. Коя деца съ малена пояти науче, и тоне-
побаце, то ће све красни люди бити.

Ј самъ поянѣ увекъ волио и хвалио, и хвалићу
га довекъ. Ко годѣ пояти зна, тай е већъ самимъ
тимъ пола изображенѣ и облагороѣенѣ човекѣ. За то
е поянѣ у школи преко нужно, и учитель мале де-
це мора пояти знати, другѣе ние за учителя.

Х в а л и ш а.

Мудри Цицеронѣ опази едногѣ човека кои се
са великомъ припасаномъ мачиномъ по улицама по-
нашаше, и приступивѣ къ нѣму рече му: Тако ти Бо-
га, ко те за ту мачину привеза.

Ко е најбогати.

На питанъ ко е најбогати, одговори мудри Клеантъ: ко најманъ жели, и са онимъ се што има задовољава.

О ц р њ и в а њ њ.

Мудромъ Аристотелу докажу едaredъ, како има люди, што га за леђи оцрною и грде: а онъ одговори: ако ће ме и ножемъ ударати, кадъ тамо ни самъ.

Х в а л а.

Мудри Антистенъ дочуе едaredъ, да га неке уле хвале, и рекне: я се несећамъ да самъ, али морао самъ ма где што зла учинити.

Найтеже и најлакше.

На питанъ, шта е најтеже, а шта најлакше, одговори мудри Талесъ: најтеже е себе познати, а најлакше е другогъ покудити.

Како право тако здраво.

Светый Наркисъ, епископъ у хришћанској обштини Брусалимској живио е околъ трећегъ столећа. Онъ се старао и отачески бринуо за спасение повереногъ

му стада, особито пакъ гледао е, да живымъ своимъ опоменама гвѣшнике къ покаянню приведе, те тымъ да се поправе. Опомене те навуку му многое неприятель, кои гледаху ма коимъ начиномъ, да му се освете. Троица одъ тыхъ невалялаца, кое е светый епископъ најжешће и најчешће саветовао и опоминаю, да се грѣшныхъ дела ману, договоре се, да га предъ обштиномъ оцрне, небы ли га она, као недостойна епископскогъ чина одъ себе одагнала. — И заиста кадъ удесну прилику улуче изиђу предъ обштину као тужители, наводећи различна измишљѣна безаконя, коя е св. Наркисъ починио: и да би имъ се већма веровало, потврде тужбу свою заклетвомъ. Еданъ рекне: „Ако ние истинита тужба наша, да Богъ даме ватра съ неба прождрла.“ А она двоица опеть: „Ако ние истина, што рекосмо, Богъ дао обоица ослепили и бела данка негледали. Но обштину познаваюћи честитость и валяность свогъ доброгъ пастира, нехтеде ни заклетви нъиовой поверовати, ерѣ знадияше, да изъ невалялихъ уста изађе. —

После мало времена сустигне казнећа десница божія сва три заклетника. — Бурне едне ноћи, удари громъ у домъ првогъ, запали га са више страна тако нагло, да се овай немогаше спасти, него буде димомъ задавлѣнъ и ватромъ сналѣнъ. На другогъ заклетника наиђе проказа, коя му се по целомъ телу распе. Онъ буде по ондашнѣмъ закону ванъ града изгнанъ, те се мораде пребияти по гори и гладанъ и жеданъ. Силна проказа одузме му видъ и напоследку умре обтерефенъ проклетствомъ божимъ. —

Трећий, чувши о страшной каштиги, коя е ону двоицу постигла, тако се страшно уплаши, да е явно изповедити морао, како су се нѣихъ троица у кривду заклели, савестъ га стане узнемиравати, и онъ почне каяти свой грѣхъ плачући горко и ноћу и даню. Одъ

силногъ тогъ плача ослепи и онъ, те немогаше више гледати бела данка. —

Прево

Милошъ Настасићъ
учитель у Беодри.

Правый Християнинъ.

Робъ еданъ у Алгиру, кои нив быо среѣанъ, да окуси сладость науке християнске, рекне садругу своему, съ коимъ в тежке польске послове радити морао, говорећи: „Брате, време в већъ да се осветимо. Глени тамо; ено нашегъ мучителя, где ождртъ близу провале подъ онымъ китнястымъ дрветомъ спава, иди и тури га у провалу, некъ му се сво тело издоби, па насъ неће више овако, свирѣпо кинѣтити и мучити. — Али овай нехтеде послушати свога осветолюбива друга, него му одговори: „Истина, онъ насъ сувише као нашъ надзорникъ пати и мучи, алъ опетъ нећу му се я светити; ерѣ самъ християнинъ, па ми моя вера иште, да и неприятеля любимъ. Изговоривши то, приближи се къ спаваюћемъ надзорнику, и кадъ тамо, алъ грдна гуя извила се сиктећи, да га уеде. Честити робъ убие гуя, па онда одвуче пияногъ мучителя свогъ далъ одъ провале, врати се затымъ на трудный свой посао, дичећи се и радуюћи се, што в тако благородно дело учинио. —

Човекъ некій правый духомъ християнске науке задануть раздаваше велику честь одъ свога прихода убогима, те в и самъ више пута оскудицу трпети морао. Еданъ одъ нѣговыхъ званаца упита га: „што ты тако много сиромасима раздаешъ, те самъ себе забывляешъ? мислишь, рећи ће ти ко „фала“. А овай

добротворный мужъ одговори му: „Ко е радъ на ономъ свету живѣти, мора на овомъ добра дела сеяти.“ —

Превео

Милошъ Настасићъ,
учитель у Беодри.

Тко е највеће важности.

Прети се међу собомъ препираху, кои би између њихъ најважнии быо. „Та я самъ најтемельнии и најснажнии,“ говораше палацъ прочима, „сви вы безъ мене не вредите ништа; выше могу я самъ учинити него вы сви, зато ме морате за старешину признати,“ Варашъ се,“ одговори му кажипретъ, „та я вамъ стварамъ и најситниие и најогромниие ствари, я самъ вамъ најприлѣжнии, дакле и најважнии.“ „Заръ не стоимъ я,“ проговори садъ сређа, „као некій краль посредъ васъ; нисамъ ли найдужи и највећи, дакле и најбольи између васъ?“ „Учите се пристойности!“ прихвати садъ онай до малого, „та вама е свима врле добро познато, да мене по превосходству злато и драго каменъ краси, кое е явный доказъ највеће мое важности.“ — Тако се препираху они међу собомъ, и рекоше најпосле маломе прету, кои се у ту распру нехтѣде мѣшати; „А одъ какве си ты потребе? Заръ ты у свою обрану ништа немашъ прословити? или се вальда и самъ презирешъ?“ „То не,“ „Подговори овай „али увѣренъ да е и мене, као и васъ Богъ створио, надамъ се, да нисамъ ни я бесполезанъ, ерѣ е онъ све премудро уредио: и тко чини што може и што Богъ милув, тай досда чини!“ Саслушавши нѣгове рѣчи погледе они еданъ другога и затымъ рекну: „Пре-

во велишь, брате: Та и ты морашь свое опредѣленѣ имати, и ты си, дакла тако важанъ, као ма кои одъ насъ!“

Аронъ Михайловићъ.
учитель Сомборскій.

Лень пасъ и пужъ.

Єдаредъ се обклади пужъ и леньи пасъ, ко ће пре до неке определѣне мете дотрчати. Пасъ скочи неколико пута, пакъ обазревъ се и видеѣи, како пужъ едва мили, стане га изсмевати, и рекне му: я ћу се ситъ наспавати, докъ ты до пола пута дођешъ: и рекавъ то извали се подъ едно ладовно дрво и заспи. Кадъ подъ вече бияше, тргне се одъ сна, и брже болъ полети на уречено место, али тамо већъ стояше пужъ кои дактаюћемъ псу викне: доцне брайко, видишь да дође до мете и ко лагано ходи, кадъ само неспава.

Узалудъ е леньомъ снага, кадъ е неће да употреби.

Єдна рачунска игра.

Три слуге путуюћи са своя три господара, договоресе да ове убию, али се бояше на нѣи ускупу навалити, него вребаше, да ихъ по едногъ увате, Господари осете то, те се чуваше еданъ безъ другогъ остаяти. Путуюћи дођу на одну реку, кою прећимораше, а ту бияше еданъ чамчићъ, на коемъ се само по двоица преважати могоше. Моралису се дакле на више превозити. Како су учинилп, ди никако ни съ едне ни съ друге стране реке по еданъ господаръ са два слуге неостане?

Скаканѣ преко и протрчаванѣ изподѣ ужета

(Бдна игра за децу на пољу.)

За ову е игру нужно едно одѣ 4 до 5 хвати дугачко уже. Двоица нѣи узму то уже, сааки за еданѣ край, и стану на толико хвати раздалеко, пакѣ сложнo вию уже тако, да се измеѣу нѣи као велики обручѣ вие, а играчи гледаю, да у онаѣ махѣ изподѣ ужета протрче, кадѣ е уже у висѣ отишло, или да га у онаѣ махѣ прескоче, кадѣ е доле сишло. Ако се прескаче, онда играчи натрчаваню на уже, а уде се тако, да га онда прескоче, кадѣ е близу землѣ, алѣ и да одма утекну далѣ, да ихѣ неокачи, поново доле падаюѣи. Ако ли протрчаваю исподѣ ужета, оно гледаю, тако да удесе, да у онаѣ махѣ протрче, докѣ е уже у висини, и да утекну толико, да ихѣ неможе по леѣи окачити. Кадѣ она двоица што уже вию добро удесе, онда иде уже по такту, и лако е илѣ преко нѣга прескакати, илѣ исподѣ нѣга протрчавати. Прескаче илѣ протрчава илѣ едно по едно, илѣ по двои и трои, и удесе тако, да ни еданѣ омахѣ ужета наузасно непролази, дакле како ко прескочи илѣ протрчи, одма около обиѣе, и опетѣ у редѣ се ставля, пакѣ чека докѣ опетѣ на редѣ недоѣе.

Ова е игра врло лена, само валя она двоица што уже вию, да то тако тио раде, текѣ да уже лети. Брво виюѣи сплесту се деца и поквари се игра.

Учительска места.

У Столномѣ Београду упразнѣно е учительско место съ годишнѣомѣ платомѣ одѣ 352⁷/₁₀ Фор. а. вр. 5 хватѣи дрва и слободанѣ квартирѣ. Рокѣ стечая до 1. септ. 18⁶¹. Проси-

тели имаю се обратити на правосл. србско общество. Овде се узима у призрение знањ црквеногъ пѣнія и маџарски езикъ.

У Чепину, Тенџи, Беломъ брду и Бршадин упразниѣна су учительска места. Годишња е плата у Чепину, Тенџи и Беломъ брду 315 фор. а. вр. 6 хвата тврди дрва и слободанъ квартиръ, е у Бршадину 210 фор. а. вр. 4 хвата дрва и слободанъ квартиръ. Рокъ стечая до 14. септ. ове године. Просители имаю се обратити на преч. госп. Атанасија Поповића протопресвитера Дальскогъ, и окружн. школскогъ надзирателя у Осеку.

У Сараволи упразниѣно е учительско место съ годишњомъ платомъ одъ 157 фор. 50 новч. а. вр. 60 кибли жита, 2 хвата тврди дрва, 10 хвата сламе, 1 цента сланине, 65 фун. соли, 13 фун. свеѣа, — 1 и по ланца ораѣе земљ, квартиръ у натури и башта. Лична препорука и пѣние у цркви узима се у призрение. Стечай трае до 9. септ. 1861. г. Просители имаю се обратити на преч. г. Георгија Николића протопресвитера и дистрикт. директора у Вел. С. Миклеушу.

У Парданю упразниѣно е учительско место съ годишњомъ платомъ 126 фор. а. вр. 40 пож. мер. жита, 20 пож. мер. кукуруза, 3 хвата тврди дрва, 8 хватѣ сламе за школу и за учителя, 50 фун. соли, 16 фун. свеѣа, 3 ланца ораѣе земљ и слободанъ квартиръ. Просители имаю се обратити на сл. србско общество. Стециште трае до 30. авг. ове год.

У Србској Боки упразниѣно е учительско место съ годишњомъ платомъ 84 фор. а. вр. 26 кибли наполице, 16 кибли кукуруза у зрну, 2 хвата тврди дрва, 3 и по хвата сламе, 10 фун. лоячи свеѣа, 32 и по фун. соли, 2 и три фрталя ланца ливаде и слободанъ квартиръ. Стециште трае до половине августа 1861. г. Просители имаю се на сл. србско общество обратити.